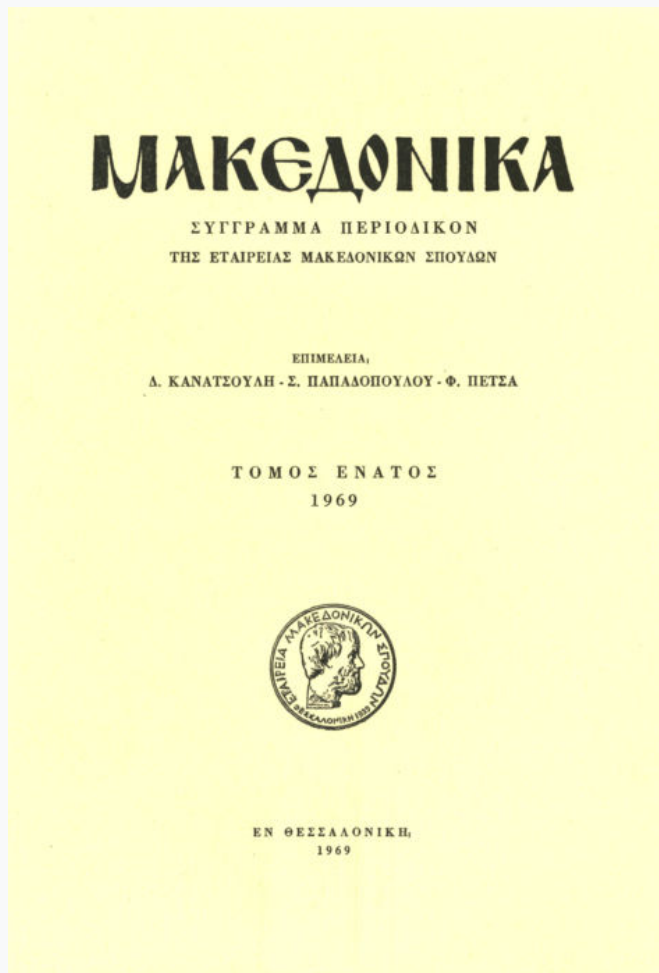

Μακεδονικά

Τόμ. 9 (1969)

Πότε ο Φίλιππος Β' έλαβε τον τίτλο του βασιλέως

Δ. Κανατσούλης

doi: [10.12681/makedonika.1044](https://doi.org/10.12681/makedonika.1044)

Copyright © 2015, Δ. Κανατσούλης

Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Κανατσούλης Δ. (1969). Πότε ο Φίλιππος Β' έλαβε τον τίτλο του βασιλέως. *Μακεδονικά*, 9, 237-242.
<https://doi.org/10.12681/makedonika.1044>

ΠΟΤΕ Ο ΦΙΛΙΠΠΟΣ Β΄ ΕΛΑΒΕ ΤΟΝ ΤΙΤΛΟΝ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

Είναι γνωστόν ὅτι ὁ Φίλιππος δὲν ἦτο ὁ νόμιμος διάδοχος, ἀντιθέτως μάλιστα ὑπὸ νεωτέρων ἱστορικῶν¹ θεωρεῖται σφετεριστὴς τοῦ μακεδονικοῦ θρόνου, ὅστις δικαιοματικῶς ἀνῆκεν εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ ἀδελφοῦ του Περδίκκα Γ' καὶ συγκεκριμένως εἰς τὸν υἱόν του Ἀμύνταν. Κατ' ἀκολουθίαν καὶ σύμφωνα μὲ τὰ κρατοῦντα νόμιμα εἰς τὴν Μακεδονίαν, ἐφ' ὅσον ὑπῆρχε νόμιμος διάδοχος, ὁ Φίλιππος δὲν ἦτο δυνατόν νὰ εἶναι βασιλεὺς ἀπὸ τῆς ἐπομένης τοῦ θανάτου τοῦ ἀδελφοῦ του. Ἐν τούτοις καὶ σήμερον ὑπὸ τῶν ἱστορικῶν καὶ κατὰ τὴν ἀρχαιότητα ὑπὸ τῶν χρονογράφων ἡ ἀρχὴ τῆς βασιλείας του χρονολογεῖται ἀπὸ τοῦ ἔτους τοῦ θανάτου τοῦ Περδίκκα (359 π.Χ.). Μία προσεκτικὴ ὅμως ἐξέτασις τῶν πηγῶν, τῶν ἀναφερομένων εἰς τὴν διαδοχὴν, καὶ τῶν διαδραματισθέντων γεγονότων θὰ δείξῃ ὅτι ὁ Φίλιππος ἀπ' ἀρχῆς δὲν ἦτο βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας, ἀλλ' ἀπλοῦς κηδεμὼν τοῦ ἀνεψιοῦ του, ἀντιβασιλεὺς.

Ἡ Μακεδονία συχνὰ συνεταράσσετο ἀπὸ ἐσωτερικὰς ἀναστατώσεις καὶ ἐπειδὴ σχεδὸν κάθε βασιλεὺς τῆς εὗρισκε βίαιον τέλος, ἐκάστοτε ἀνεκυπτε θέμα διαδοχῆς. Κλασσικὸν παράδειγμα τῆς τοιαύτης καταστάσεως εἶναι ὅλη ἡ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀμύντα Γ' μέχρι τοῦ Φιλίππου Β' ἐποχή. Ὁ Ἀμύντας Γ', ὅταν τὸ 370/69 π.Χ.² ἀπέθανεν εἰς προκεχωρημένην ἡλικίαν³, ἄφησε τρεῖς υἱοὺς ἀπὸ τὴν νόμιμον σύζυγόν του Εὐρυδίκην, τὸν Ἀλέξανδρον, τὸν Περδίκκαν καὶ τὸν Φίλιππον, καὶ ἄλλους τρεῖς ἀπὸ τὴν Γυγαίαν, τὸν Ἀρχέλαον, τὸν Ἀρριδαῖον καὶ τὸν Μενέλαον⁴. Κατὰ τὸ ἰσχύον δίκαιον περὶ διαδοχῆς ἡ ἐξουσία περιήλθεν εἰς τὸν πρεσβύτερον τῶν ἀδελφῶν Ἀλέξαν-

1. Βλ. π.χ. F. Schachermeyr, Zur Geschichte u. Staatsrecht der frühen Diadochenzeit, «Klio» 19 (1925) 436 κ.ε.

2. Διόδ. XV, 60, 3. Βλ. Fr. Geyer, Makedonien bis zur Thronbesteigung Philipps II., München/Berlin 1930. P. Clodé, Histoire de la Macédoine, Paris 1960, 120/21.

3. Ἰσοκρ. IV, 46: τὸν ἐπίλοιπον χρόνον βασιλεύων γήρᾳ τὸν βίον ἐτελεύτησεν. Iust. VII, 4, 8: functus itaque tot periculis senex decessit. Ἐν τούτοις ὑπάρχει παράδοσις ὅτι διήθεν καὶ αὐτὸν ἡ σύζυγός του Εὐρυδίκη ἐν συνεννοήσει μὲ τὸν ἐνδοσούμενόν της Πτολεμαῖον Ἀλωρίτην διενεώθη νὰ δολοφονήσῃ. Iust., ε.ά. 7.

4. Iust., ε.ά. 4,5. Ἐκ τῆς Εὐρυδίκης ὁ Ἀμύντας εἶχε καὶ κόρην, ὀνόματι Εὐρυνόην, σύζυγον τοῦ Πτολεμαίου Ἀλωρίτου.

δρον Β'¹ και οὕτω, φαίνεται, ἐρρύθμισε τὰ τῆς διαδοχῆς ὁ ἴδιος ὁ Ἀμύντας, ὅταν ἀκόμη ἔζη. Ὁ Ἀλέξανδρος ὁμοως μετὰ ἐν και ἡμισυ ἔτος βασιλείας ἐδολοφονήθη (369/68 π.Χ.) ὑπὸ τοῦ γαμβροῦ του Πτολεμαίου Ἀλωρίτου τῇ συμπράξει τῆς μητρὸς του, ἵνα σφετερισθοῦν τὴν ἐξουσίαν. Ἀλλ' ἡ ἀντίδρασις τοῦ μακεδονικοῦ λαοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον τὸ ἀνοσιούργημα τῆς βασιλομήτορος προεκάλεσε τὴν ἀγανάκτησιν και τὴν ἀπέχθειαν κατ' αὐτῆς, και πρὸ παντὸς ἡ ἐπέμβασις τοῦ Θηβαίου Πελοπίδου τοὺς ἐξηνάγκασαν νὰ παραιτηθοῦν τῶν σχεδίων, ὥρισθη δὲ ὁ Προλεμαῖος, ὅστις ἐν τῷ μεταξὺ εἶχεν ὑπανδρευθῇ τὴν Εὐρυδίκην², ἀπλῶς «ἐ π ι τ ρ ο π ο ς» τῶν δύο ἀνηλίκων ἀδελφῶν³. Τότε παρελήφθη και ὁ Φίλιππος ὡς ὁμηρος εἰς τὰς Θήβας ὑπὸ τοῦ Πελοπίδου⁴. Ὁ Περδίκας ὁμοως μετὰ τριετῇ κηδεμονίαν κατόρθωσε νὰ θέσῃ ἐκποδῶν τὸν προστάτην του και νὰ λάβῃ εἰς χεῖράς του τὴν διακυβέρνησιν τῆς χώρας⁵. Τὸν ἀδελφόν του Φίλιππον ἐνήργησε και ἀπηλλάγχῃ τῆς ὁμηρείας και κατόπιν παρεμβάσεως τοῦ μαθητοῦ τοῦ Πλάτωνος Εὐφραίου τοῦ Ὁρείτου τοῦ παρεχώρησε μικράν τινα περιοχὴν νὰ διοικῇ⁶. Ἡ τοιαύτη πρᾶξις τοῦ Περδίκκα ἔσωσε μετ' ὀλίγον τὴν Μακεδονίαν, ἔδωκεν ὁμοως τὴν εὐκαιρίαν εἰς τὸν Φίλιππον και τὴν δυνατότητα νὰ ἀναρριχηθῇ εἰς τὴν ἐξουσίαν. Διότι ὁ Περδίκκας, μετὰ πενταετῇ δραστηρίαν κυβέρνησιν, ἐν τέλει πολέμων κατὰ τῶν εἰσβαλόντων Ἰλλυριῶν ὑπὸ τὸν βασιλέα Βάρδουλιν⁷ εἰς τὴν Δυτικὴν Μακεδονίαν ἡττήθη κατὰ κράτος και αὐτὸς μὲ 4.000 ἄνδρας ἐκά-

1. Ὁ Ἀλέξανδρος Β' κατὰ τὸν χρόνον τοῦ θανάτου τοῦ πατρὸς του ἦτο ἐνήλικος, ἄλλως θὰ ἔπρεπε νὰ ὀριοθῇ ἐπίτροπος αὐτοῦ. Ὅτι δὲ πράγματι οὗτος εἶχεν ἤδη ἐνηλικιωθῇ, τὸ συμπεραίνομεν ἀσφαλῶς ἐξ ἐπιγραφῆς, ἡ ὁποία περιέχει συνθήκην τοῦ Ἀμύντα Γ' και τῶν Ἀθηνῶν τοῦ ἔτους 375 (ἢ 373), τὴν ὁποίαν ὁ Ἀλέξανδρος ὡς διάδοχος συνυπογράφει μετὰ τοῦ πατρὸς του (IG II², I, 102. Ditt. Syll. I³, 157. M. N. T o d, Greek Historical Inscriptions II, 129. H. B e n g t s o n, Die Staatsverträge des Altertums II, 220/I, ἀρ. 264). Τοῦτο ἀναμφιβόλως προϋποθέτει ἐνηλικίωσιν τοῦ Ἀλεξάνδρου. Κατὰ ταῦτα, ἂν ὁ Ἀλέξανδρος ἐγεννήθῃ τὸ 392 — ὁ γάμος τοῦ Ἀμύντα και τῆς Εὐρυδίκης ὀρίζεται τὸ 393 (B e l o c h III², 2, 66 κ.ἐ. G e y e r, ἐ.ἀ. 124) — κατὰ τὸν χρόνον τῆς συνθήκης θὰ ἦτο 18 ἢ 20 ἐτῶν, κατὰ τὴν ἀνάρρησίν του δὲ εἰς τὸν θρόνον 23 - 24 ἐτῶν.

2. Σχολ. εἰς Αἰσχίν. Περὶ παραπρεσβ. 29. Iust. VII, 4, 7.

3. Πλούτ. Πελοπ. 27. Αἰσχίν. ἐ.ἀ. 29. Κατὰ τὸν Αἰσχίνην ὁ Περδίκκας κατὰ τὸν χρόνον τοῦ θανάτου τοῦ ἀδελφοῦ του ἦτο *παῖς* ἀκόμη, ἴσως 16 ἢ 17 ἐτῶν.

4. Διόδ. XV, 67, 4. Πλούτ. Πελοπ. 26. Iust. VII, 5, 1. Βλ. G e y e r, ἐ.ἀ. 129.

5. Διόδ. XV, 77, 5. XVI, 2, 4. Σύγκελλ. p. 500. Σχολ. εἰς Αἰσχίνην, ἐ.ἀ.

6. Καρύστιος παρ' Ἀθηναίων XI, 506e - f [=FHG IV, 357]: ἐ π ε ι σ ε ν ἀ π ο μ ε ρ ί σ α ι τ ι ν ἄ χ ω ρ α ν Φ ι λ ι π π ω. Ἐνθ' κατὰ τὸν Καρύστιον και ἴσως και τὸν Ἰουστίνον VI, 9, 6. VII, 5. 2 ὁ Φίλιππος ἦδη ζώντος τοῦ ἀδελφοῦ του ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Μακεδονίαν, κατὰ τὸν Διόδωρον XVI, 2, 5 και τὸν Λιβάνιον, Βίος Δημοσθ. 18 (VIII, 606 R. Foerster), κατ' ἐσφαλμένην παράδοσιν, ἦλθεν μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ.

7. C u r t S c h ü t t, Untersuchungen zur Geschichte d. alten Illyrier, Diss. Breslau 38.

λυψε τὸ πεδῖον τῆς μάχης¹. Τότε ὅλα τὰ δεινὰ, τὰ ὅποια εἰς τοιαύτας περιστάσεις ἀπειλοῦν μίαν χώραν, ἐπεσωρεύθησαν εἰς τὴν Μακεδονίαν. Ἡ Ἄνω Μακεδονία κατὰ τὸ πλεῖστον περιῆλθεν εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν Ἰλλυριῶν, ἐνῷ ταυτοχρόνως οὗτοι συνεκέντρωνον μεγάλας δυνάμεις, διὰ νὰ εἰσβάλουν καὶ εἰς τὴν κυρίως Μακεδονίαν. Οἱ βόρειοι γείτονες τῆς Μακεδονίας, οἱ Παῖονες, θεωροῦν κατάλληλον τὴν εὐκαιρίαν νὰ πορθήσουν αὐτήν². Ἀπὸ ὅλα δὲ τὰ σημεῖα ἐγείρονται ἀνταπαιτηταὶ τοῦ θρόνου· ὁ Πανσανίας, συγγενὴς ἐξ ἄλλου κλάδου τῆς κυβερνώσης δυναστείας³, ὅστις καὶ ἐπὶ Πτολεμαίου Ἀλωρίτου εἶχεν ἐγείρει ἀξιώσεις, ὑποστηριζόμενος τώρα ὑπὸ τοῦ ἡγεμόνος τῶν Θρακῶν (τοῦ Βηρισάδου, κατὰ τὸν Beloch III², 1, 224) εἰσβάλλει εἰς τὴν Μακεδονίαν⁴. ὁ Ἀρχέλαος, ὁ πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ Ἀμύντα Γ' ἀπὸ τὴν Γυγαίαν, δικαίως θεωρῶν αὐτὸν νόμιμον διάδοχον, διεκδικεῖ τὸν θόνον ὑπὲρ αὐτοῦ⁵, καθὼς καὶ ὁ Ἀργαῖος, ἐπιφανὴς Μακεδὼν, ὅστις καὶ προηγουμένως ἐβασίλευσε δύο ἔτη (περὶ τὸ 385 - 383 π.Χ.), δραστηριῶς ὑποστηριζόμενος τώρα ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων⁶. Τὸ χεῖριστον δ' ὅλων ἦτο ὅτι ὁ Περδίκκας ἀποθνήσκων δὲν ἄφησε κατὰ τὰς κρισίμους αὐτὰς στιγμὰς ἀντάξιον τῶν περιστάσεων διάδοχον, ἀλλ' ἓνα ἀνήλικον παιδί⁷. Τὴν κατάστασιν ἔσωσεν ὁ νεώτερός του ἀδελφὸς Φίλιππος, ὅστις εἰς τὴν παραχωρηθεῖσαν αὐτῷ ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του περιοχὴν εἶχεν ἐτοιμάσει μικρὰν δύναμιν, ἀλλ' ἀξιόμαχον, διὰ τῆς ὁποίας ἠδύνατο νὰ προβάλλῃ τὴν πρώτην ἀντίστασιν. Προηγουμένως ὁμως ἔπρεπε νὰ τακτοποιηθῇ ἡ θέσις τοῦ εἰς τὸ ἐσωτερικόν.

Κατὰ τὸ ἱσχύον ἐν Μακεδονίᾳ δίκαιον περὶ διαδοχῆς ἡ ἀρχὴ περιήρχετο μετὰ τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως εἰς τὸν πρεσβύτερον υἱὸν καὶ τοῦτον μὴ ὑπάρχοντος ἢ οἰοῦντι ἄλλου υἱοῦ εἰς τὸν πλησιέστερον συγγενῇ, ὅστις ὁμως ὤφειλεν ὁπωσδήποτε νὰ ἀνήκῃ εἰς τὸ ἐκ τοῦ Ἡρακλέους καταγόμενον γένος τῶν Ἀργαεδῶν. Ἐν ἡ περιπτώσει ὁ διάδοχος ἦτο ἀνήλικος, τότε ὠρίζετο μέχρι τῆς ἐνηλικιώσεώς του κηδεμών, «π ρ ο σ τ ᾱ τ η ς», ἐκ τῶν πλη-

1. Διόδ. XVI, 2, 4. 5. Λιβάν., ἔ.ἀ. Πρβλ. καὶ Πολύαιν. IV, 10, 1.

2. Διόδ. XVI, 2, 6.

3. Αἰσχίν., ἔ.ἀ. 26. Διόδ. XVI, 2, 6.

4. Διόδ., ἔ.ἀ.: ἐπεβάλλετο διὰ τοῦ Θρακῶν βασιλέως ἐπὶ τὴν Μακεδονικὴν βασιλείαν κατεῖναι. Βλ. καὶ Θεόδομπ., Φιλιππικά, Fr. gr. Hist. II B, 115, ἀριθ. 29.

5. Θεόδομπ., ἔ.ἀ. Βλ. καὶ Iust. VIII, 3, 10. Περὶ τοῦ Ἀρχελάου τούτου K a e r s t, RE II, 448, ἀρθρ. 9. B e l o c h IV², 2, 67.

6. Διόδ. XVI, 2, 6. 3, 5 κ.έ. Θεόδομπ., ἔ. ἀ. Δημοσθ. XXIII, 121. Περὶ τοῦ Ἀργαίου πλείονα βλ. S c h a e f e r, Demosthenes u. seine Zeit II², 7. 18. K a e r s t, RE II, 687, ἀρθρ. 6. Ὁ G e y e r, ἔ.ἀ., δὲν εἶναι βέβαιος, ἂν πρόκειται περὶ τοῦ αὐτοῦ προσώπου.

7. Ἄν ὁ Ἀμύντας ἐγεννήθητὶ τὸ 365 π.Χ., κατὰ τὸν χρόνον τοῦ θανάτου τοῦ πατρὸς του θὰ ἦτο 5 ἢ 6 ἐτῶν. Πρβ. U. K o e h l e r, Hermes 24, 642 καὶ H. B e r n e, Das Alexanderreich auf prosopografischer Grundlage, München 1926, II, 30, ἀριθ. 61.

σιεστέρων πάλιν συγγενών, σπανιώτερον συλλογική αντιβασιλεία¹. Καί εἰς τὰς δύο περιπτώσεις ὁμως, διὰ τὰ εἶναι ἔγκυρος ἡ ἐκλογή, ἔπρεπε νὰ τύχη τῆς ἐπικυρώσεως τοῦ συμβουλίου τῶν εὐγενῶν ἢ τοῦ στρατευομένου λαοῦ (Heeresversammlung²), ὁ ὁποῖος πάντως δὲν ἡμποδίζετο καὶ ἄλλως νὰ ἀποφασίσῃ³. Εὐτυχῶς περὶ τοῦ διορισμοῦ τοῦ Φιλίππου ὡς ἐπιτρόπου τοῦ ἀνεψιοῦ τοῦ ἔχοντα καλὴν καὶ ἀξιόπιστον μαρτυρίαν, τοῦ Ἰουστίνου VII, 5, 9 - 10: Itaque Philippus diu non regem, sed tutorem pupilli egit. At ubi graviora bella imminerebat serumque auxilium in expectatione infantis erat, compulsus a populo regnum suscepit. Βεβαίως ὁ Ἰουστίνος οὐδεμίαν νύξιν κάμνει, ἂν ὁ διορισμὸς οὗτος ἦτο καὶ ἐπιθυμία τοῦ Περδίκκα. Μᾶς πληροφορεῖ ὁμως — καὶ τοῦτο ἔχει ἰδιαίτεράν σημασίαν — ὅτι κατ' ἀρχὴν ὁ Φίλιππος ἀνεγνωρίσθη μόνον κηδεμὼν τοῦ Ἀμύντα, ἔπειτα δέ, μετὰ χρόνον πολλὸν (diu), ὑπὸ τὴν πίεσιν τοῦ λαοῦ (τῆς Heeresversammlung, προφανῶς), ἐπειδὴ ἡ χώρα πανταχόθεν ἠπειλεῖτο καὶ ὁ νέος βασιλεὺς δὲν ἦτο εἰς θέσιν νὰ ἀνταποκριθῇ εἰς τοὺς κινδύνους, ἀνέλαβε καὶ τὸν τίτλον τοῦ βασιλέως⁴. Τοῦτο εἶναι ἀπολύτως ὀρθόν. Πράγματι εἰς ἐπιγραφὴν τῆς Λεβαδείας ὁ Ἀμύντας φέρει τὸν τίτλον *[Μα]κεδόνων βασιλεύς*⁵, εἰς μεταγενεστέραν ὁμως, ἴσως πρὸ τοῦ 338 π.Χ., ἔνθα τιμᾶται ὑπὸ τῶν Ὠρωπίων ὡς πρόξενος καὶ εὐεργέτης, φέρει ἀπλῶς τὸ ἐθνικὸν Μακεδών⁶. Ὁ Ἀμύντας δηλ. ἐπὶ τινα χρόνον ἀνεγνωρίζετο ὡς βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων καὶ ὡς τοιοῦτον πρέπει καὶ ἡμεῖς νὰ τὸν κατατάξωμεν εἰς τὴν σειράν τῶν Μακεδόνων βασιλέων, ὡς Ἀμύνταν Δ', ὁ Φίλιππος ἦτο ἀπλῶς ὁ ἐπίτροπος. Δυστυχῶς μέχρι σήμερον δὲν εὐρέθησαν νομίσματα, πρῶγμα πού θὰ ἦτο ἡ καλυτέρα ἀπόδειξις.

Πότε ἀκριβῶς ἔγινεν ἡ μεταβολὴ αὕτη, οὐδὲν λέγει ὁ Ἰουστίνος, ἀλλ' οὔτε καὶ ἡ ὑπόλοιπος πενιχρὰ παράδοσις μᾶς βοηθεῖ εἰς τοῦτο. Ἐχω τὴν

1. Πολύβ. IV, 87, 8, πρβ. καὶ 76, 1.

2. Ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχει εἰδικὸς ὅρος πρὸς δῆλωσιν τῆς συνελεύσεως τοῦ λαοῦ χρησιμοποιεῖται σήμερον ὑφ' ὧν ὁ γερμανικὸς Heeresversammlung.

3. Περὶ τῆς ἐπιτροπίας ἐν Μακεδονίᾳ βλέπε πρόχειρον βιβλιογραφίαν: Arn. Schaefer, Das maked. Königtum, Hist. Taschenbuch 3 (1884) 7. Ulrich Koehler Makedonien unter König Archelaos, S-B der preussischen Akademie der Wissenschaften zu Berlin 29 (1893) 490/91. J. Kaerst, ἔ.ἀ. 180/81. Fr. Hampl, Der König der Makedonen, Diss. Weida i. Thür. 1934, 12/3. Fr. Granier, Die maked. Heeresversammlung, München 1931, 15, 25 κ.έ.

4. Πρβλ. γαλλικὴν μετάφρασιν τοῦ χωρίου ὑπὸ E. Chaubry - L. Thely: aussi Philippe resta longtemps tuteur du jeune prince, sans prendre le titre de roi.

5. IG VII, 3055, 9: Ἀ[μύντα]ς Π[ερδίκκα] Μακεδόνων βασιλεύς καταβὰς ἐν τῷ ἀντ[ρό]πον ἐπὶ αὐτοσαντῶ ἀνέθηκε.

6. Ditt. Syll. I², 258, 5 κ.έ.: Ἀ[μύντα]ν Περδίκκα Μακεδὸνα πρόξενον ἐν Ὠρωπίων [καὶ] εὐεργέτην. ἀτέλειαν δὲ εἰς αὐτὴν καὶ ἀστυίαν καὶ πολέμιον καὶ εἰρήνης, καὶ γῆς καὶ οὐκίης ἐνκτησιν αὐτῶν καὶ ἐκγόνους.

γνώμην ότι ο Φίλιππος εις τὸ πραξικόπημα τοῦτο θὰ προέβαινε μόνον μετὰ μίαν σοβαρὰν ἐξωτερικὴν ἐπιτυχίαν, ἡ ὁποία καὶ τὸ γόητρον αὐτοῦ θὰ ἠΰ-
ξανε καὶ τὴν θέσιν του εις τὸ ἐσωτερικὸν θὰ ἡδραίωνε. Τοιαύτη δὲ ἐπιτυχία
ἀναμφιβόλως ἦτο ἡ κατὰ τὸ 358 π.Χ. καταπολέμησις τῶν Παιδῶν καὶ ἡ
ὀλοκληρωτικὴ ἡττα τῶν Ἰλλυριῶν ὑπὸ τὸν Βάρδουλιν εἰς τὴν Λυγκησιδίδα,
κατόπιν τῆς ὁποίας τὸ μακεδονικὸν ἔδαφος ἐπεξετάθη μέχρι τῆς Λιχνίτι-
δος λίμνης¹. Τότε, φαίνεται, κατηργήθησαν καὶ αἱ ἡγεμονίαι τῆς Ἄνω Μα-
κεδονίας, ἡ ὁποία ἔκτοτε συνεχωνεύθη εἰς τὸ μακεδονικὸν κράτος². Εἶναι
λοιπὸν πολὺ πιθανὸν ὅτι Φίλιππος τότε μαζὶ μὲ τὰς ἐπενεχθεῖσας ἄλλας μετα-
βολάς, ποῦ ἔθετον τὰς βάσεις τοῦ μέλλοντος τῆς Μακεδονίας, νὰ ἀπεφάσισε
νὰ λάβῃ καὶ τὸν τίτλον τοῦ βασιλέως, παραμερίζων τὸν νόμιμον διάδοχον,
ἀπὸ τὸν ὁποῖον οὐδὲν εἶχε νὰ φοβηθῇ πλέον οὔτε ἄλλην τινὰ ἀντίδρασιν
εἰς τὸ ἐσωτερικὸν νὰ ἀντιμετωπίσῃ. Ἄξιον παρατηρήσεως εἶναι ὅτι καὶ ὁ
Διόδωρος, ἂν καὶ ὑπολογίζει καὶ αὐτὸς ὅτι ἡ ἀρχὴ τοῦ Φιλίππου διήρκησεν
εἴκοσι τέσσαρα ἔτη, ἦτοι ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Περδίκκα Γ' (360/59 π.Χ.)
μέχρι τοῦ 336, ἐν τούτοις μόνον ἀπὸ τῆς νίκης του κατὰ τῶν Ἰλλυριῶν χρη-
σιμοποιεῖ δι' αὐτὸν τὸν τίτλον *Μακεδόνων βασιλεύς*³.

Ὁ Ἀμύντας ἐξηκολούθησε καὶ μετὰ ταῦτα νὰ ζῇ ἐν Μακεδονίᾳ ὡς ιδιώ-
της μέχρι τῆς ἀναρρήσεως τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, μάλιστα περὶ τὸ τέλος τῆς
βασιλείας τοῦ Φιλίππου (περὶ τὸ 338 π.Χ.) ἔλαβε σύζυγον τὴν κόρην του
Κυνάνην ἐκ τῆς Ἰλλυρίδος Αὐδάτας, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἀπέκτησε τὴν Εὐρυ-
δίκην (Ἀδέαν), τὴν μετέπειτα σύζυγον τοῦ βασιλέως Φιλίππου Ἀρριδαίου⁴.

Ἄν ὁ Φίλιππος δὲν ἔπραξεν ὅ,τι προηγουμένως εἰς παρομοίαν περι-
πτώσιν ὁ βασιλεὺς Ἀρχέλαος⁵, τοῦτο ἀσφαλῶς πρέπει νὰ ἀποδοσώμεν εἰς
τὸν ἥπιον καὶ νηφάλιον του χαρακτῆρα καὶ πρὸ παντὸς εἰς τὴν πολιτικὴν
του ὀριμότητα, διότι μὲ τὸν θάνατον τοῦ ἀνεψιοῦ του οὐδὲν εἶχε νὰ κερδίσῃ,
οὔτε καὶ ὁ θρόνος του ἀπὸ αὐτὸν ζῶντα ἐκινδύνευε. Βεβαίως ὁ Ἀντίγονος
Δώσων (ἢ Ἐπίτροπος) ἐφάνη ἀνώτερός του καὶ ἔπραξε κάτι καλύτερον ἀπ'

1. Διόδ. XVI, 4, 2 - 7. 8, 1. Iust. VII, 6, 7. Front. Strateg. II, 3, 2. Οἱ Ἰλλυριοὶ προηγου-
μένως εἶχον καταλάβει μέρος τῆς Ἄνω Μακεδονίας, μετὰ τὴν ἡτταν ὁμως ἠναγκάστη-
σαν νὰ ἐκκενώσουν τὴν χώραν καὶ νὰ παραχωρήσουν εἰς τὴν Μακεδονίαν τὴν δυτικῶς
τῆς Λυγκησιδίδος περιοχὴν μέχρι τῆς Λυχνίτιδος λίμνης.

2. Βλ. Beloch IV², 1, 227. Fr. Geyer, RE XIX, 2268, ἀρθρ. Philippos 7. P. Clou-
che ἑ.ά. 150. Ἐν τούτοις ὁ Geyer καὶ ἐδῶ καὶ εἰς τὸ προγενέστερόν του ἔργον Make-
donien 82 πιστεύει ὅτι ἡ Λυγκηστὶς εἶχε συγχωνευθῇ εἰς τὴν Μακεδονίαν ἤδη ἐπὶ Περ-
δίκκα Γ'.

3. Διόδ. XVI, 1, 3. 8, 1.

4. Βλ. Kaerst, RE I, 2007, ἀρθρ. Amyntas 1. Berve, ἑ.ά. 30, ἀριθ. 61.

5. Βλ. Kaerst, RE II, 446, ἀρθρ. Archelaos 7. Δ. Κανατσούλη, Ὁ Ἀρχέ-
λαος καὶ αἱ μεταρρυθμίσεις του ἐν Μακεδονίᾳ, Θεσσαλονίκη 1948, 11 - 13.

αὐτόν, ὅχι μόνον δὲν παρεμέρισε τὸν ἐπιτροπευόμενον ἀνεψιόν του Φίλιππον Ε', ἀλλὰ καὶ ἀνέθρεψε τοῦτον ὡς μέλλοντα βασιλέα τῆς Μακεδονίας καὶ ἀποθανὼν κατέλιπε τὸν θρόνον εἰς αὐτόν, ὅχι εἰς τὰ ἰδιά του τέκνα, τὰ ὅποια ἀπέκτησε ἀπὸ τὴν Χρυσῆϊδα¹. Ἀλλ' εἰς τὴν αὐλὴν τῶν Ἀντιγονιδῶν ἤδη ἀπὸ τοῦ Ἀντιγόνου τοῦ Γονατᾶ, τοῦ εἰσηγητοῦ μιᾶς πραγματικῆς συνταγματικῆς βασιλείας (ἐνδοξοδουλεία), εἶχεν ἐπικρατήσει ἄλλο πνεῦμα καὶ τὰ ἥθη εἶχον ἐξημερωθῇ.

Δ. ΚΑΝΑΤΣΟΥΛΗΣ

RÉSUMÉ

Démètre Kanatsoulis, Quand Philippe II a reçu le titre du roi.

L' auteur traite la question de la date auquel Philippe II a reçu le titre du roi après la mort de son frère Perdicas III et après sa nomination comme régent de son neveu Amyntas. D' après un témoignage de Justin (VII, 5, 9-10), Philippe a reçu le titre du roi après beaucoup du temps et sous la pression du peuple, par ce que le pays était en danger et le jeune roi n'était pas en mesure des périls. Une affirmation de Justin est l' inscription de Livadia (IG VII, 3055, 9) ou Amyntas porte le titre «Roi des Macédoniens». Or Amyntas était le roi pour un certain temps et Philippe simplement son régent. Ensuite Philippe est proclamé roi des macédoniens. Il est probable que Philippe ait fait ce coup d' état après une victoire à l' étranger qui aurait augmenté son prestige et son autorité à l' intérieur du pays. Un tel succès était sans doute sa victoire contre les Péoniens 358 av. J. C. et la défaite des Illyriens. Par conséquence, Philippe attache la Haute Macédoine à son pays. Donc Philippe est proclamé roi des macédoniens en 358/57 av. J. C. Jusqu' à cette époque Amyntas était le roi et Philippe son régent.

1. Arn. Schaefer, Das makedonische Königtum, ἔ.ἀ. 12. Kaerst, RE I, 2418/19, ἀρθρ. Antigonos. B. Niese, Geschichte der griechischen und makedonischen Staaten seit der Schlacht bei Chaeroneia, Gotha 1899, II, 286/87. Fr. Granier, ἔ.ἀ. 126/27.